

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Apatnapu't Dalawa

Mga Kawing na Nag-uugnay

Jeff Pippenger

2024-01-06

Si Juan Bautista ay isang propetang tagapag-ugnay.

Ang propetang si Juan ang nag-uugnay na kawing sa pagitan ng dalawang dispensasyon. Bilang kinatawan ng Diyos siya'y tumindig upang ipakita ang ugnayan ng kautusan at ng mga propeta sa Kristiyanong dispensasyon. Siya ang mas maliit na ilaw, na susundan ng higit na dakilang ilaw. Ang isipan ni Juan ay inaliwanagan ng Banal na Espiritu, upang siya'y makapagbigay-liwanag sa kaniyang bayan; ngunit walang anumang ibang liwanag na nagingning na, ni magniningning pa, nang gayon kaliwanag sa bumagsak na sangkatauhan na gaya ng nagbuhat sa katuruan at halimbawa ni Jesus. Si Cristo at ang Kaniyang misyon ay bahagya lamang na nauunawaan, yamang isinasagisag sa mga hain na pawang anino lamang. Maging si Juan man ay hindi pa lubos na nakaunawa sa darating na walang-kamatayang buhay sa pamamagitan ng Tagapagligtas. *The Desire of Ages*, 220.

Si Hesus ay isa ring propetang kawing na nag-uugnay.

Si Cristo ang nanguna sa daan mula sa lupa patungong langit. Siya ang kawing na nag-uugnay sa dalawang daigdig. Ipinababa Niya sa tao ang pag-ibig at pagpapakababa ng Diyos, at itinaangat ang tao, sa pamamagitan ng Kanyang mga merito, upang matamo ang pakikipagkasundo ng Diyos. Si Cristo ang daan, ang katotohanan, at ang buhay. Mahirap na gawain ang sumunod, hakbang-hakbang, may pagdurusa at kabagalan, pasulong at paitaas, sa landas ng kadalisan at kabanalan. Ngunit si Cristo ay gumawa ng saganang panustos upang ipagkaloob ang panibagong sigla at banal na lakas sa bawat pasulong na hakbang sa banal na buhay. Ito ang kaalaman at karanasang kinakailangan ng lahat ng tauhan sa tanggapan, at dapat nilang taglayin; kung hindi, araw-araw silang nagdadala ng kahihyan sa gawain ni Cristo. *Testimonies*, tomo 3, 193.

Kasama sa gawaing propetiko ni Juan Bautista ang pag-uugnay ng dispensasyon ng makalupa sa makalangit na santuwaryo. Ang mga unang salitang sinabi ni Juan nang unang nakita niya si Jesus ay:

Nang kinabukasan ay nakita ni Juan si Jesus na lumalapit sa kaniya, at sinabi, Narito, ang Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan. Juan 1:29.

Ngunit bagaman si Juan ay nakatakdang tukuyin ang paglipat mula sa sinaunang Israel tungo sa espirituwal na Israel, ang kaniyang pagkaunawa sa paglipat na iyon ay limitado.

Sinabi ni Cristo, sa pagtatanggol kay Juan, “Ngunit ano ang inyong pinaroonan upang makita? Isang propeta? Oo, sinasabi ko sa inyo, at higit pa sa isang propeta.” Hindi lamang si Juan ay isang propeta upang ipahayag ang mga darating na pangyayari, kundi siya'y isang anak ng pangako, puspos ng Espiritu Santo mula sa kaniyang pagsilang, at itinalaga ng Diyos upang

isakatuparan ang isang natatanging gawain bilang isang tagapagreporma, sa paghahanda ng isang bayan para sa pagtanggap kay Cristo. Ang propetang si Juan ang nag-uugnay na kawing sa pagitan ng dalawang dispensasyon.

Ang relihiyon ng mga Hudyo, bilang bunga ng kanilang paglayo sa Diyos, ay naging higit na nakatuon sa mga seremonya. Si Juan ang munting liwanag, na susundan ng isang higit na dakilang liwanag. Tungkulin niyang yanigin ang pagtitiwala ng bayan sa kanilang mga tradisyon, ipagunita sa kanila ang kanilang mga kasalanan, at akayin sila sa pagsisisi; upang sila'y maihanda na pahalagahan ang gawain ni Cristo. Sa pamamagitan ng inspirasyon ay nakipag-ugnayan ang Diyos kay Juan at nilinawan ang propeta, upang maalis niya ang pamahiin at ang kadiliman sa isipan ng mga tapat na Hudyo, na, dahil sa mga maling katuruan sa loob ng maraming salinlahi, ay naipon sa kanila.

Ang pinakamaliit na alagad na sumunod kay Jesus, na nakasaksi ng kanyang mga himala, at nakinig sa kanyang mga banal na aral, at narinig ang mga salitang umaaliw na lumabas sa kanyang mga labi, ay higit na may pribilehiyo kaysa kay Juan Bautista, sapagkat siya'y nagtataglay ng mas malinaw na liwanag. Walang ibang liwanag ang nagingning, ni magniningning pa kailanman, sa kaisipan ng taong makasalanan at bumagsak, maliban sa yaong noon at ngayo'y ipinahahayag sa pamamagitan Niya na siyang liwanag ng sanlibutan. Si Cristo at ang kanyang misyon ay bahagya lamang na naunawaan sa pamamagitan ng mga aninong paghahandog. Maging si Juan ay inakala na ang paghahari ni Cristo ay sa Jerusalem, at na siya'y magtatatag ng isang panlupang kaharian, na ang mga nasasakupan nito ay magiging banal. Review and Herald, Abril 8, 1873.

Si Apostol Pablo ay isa ring propetang nagsisilbing kawing, na may tungkuling tumukoy sa mga makahulagang paglalapat ng paglipat mula sa literal tungo sa espirituwal. Nauunawaan niya na ang literal na Jerusalem ay hindi na ang Jerusalem ng propesiya, sapagkat ito'y nakalipat na sa makalangit na Jerusalem.

Sapagkat ang Agar ay ang bundok ng Sinai sa Arabia, at katugma ng Jerusalem na ngayo'y umiiral, at nasa pagkaalipin kasama ang kaniyang mga anak. Ngunit ang Jerusalem na nasa itaas ay malaya, na siyang ina nating lahat. Galacia 4:25, 26.

Sa kabanata dalawa ng Ikalawang Tesalonica, na ating sinusuri, tinukoy ni Pablo na ang literal na paganong Roma ang kapangyarihang pumigil sa espirituwal na Romang papal na maluklok sa trono hanggang sa taong 538. Sa nasabing kabanata, tinukoy niya na ang "tao ng kasalanan" na nakaluklok sa templo ng Diyos ay siya ring "hari" na tinukoy ni Daniel sa kabanata labing-isa, talatang tatlumpu't anim. Ang patunay na ang "hari sa hilagaan" sa huling anim na talata ng Daniel labing-isa ay ang kapapahan ang naging susi sa pagtatatag ng balangkas ng katotohanang ginagamit ng Future for America mula sa pagdami ng kaalaman noong 1989.

Sa gayunding kabanata, tinukoy ni Pablo ang gampanin ng Paganong Roma bilang pumipigil sa pag-usbong ng Papado, hanggang sa panahong ang Paganong Roma ay aalisin, at sa gayon ay tinukoy niya na ang "the daily" sa aklat ni Daniel ay ang Paganong Roma. Ang katotohanang iyon ang mismong susi upang maitatag ang balangkas ng katotohanan na siyang nagbunga ng paglago ng kaalaman noong 1798.

Sa kasaysayan ni William Miller, ipinahayag ang mensahe sa panahong nakatakdang maganap ang paglipat mula sa kilusang Filadelfiano tungo sa kilusang Laodiceano. Sa kasaysayan ng Future for America, ang paglipat mula sa isang kilusang Laodiceano tungo sa kilusang Filadelfiano ay kasalukuyang nagaganap.

Ang katotohanang inilatag ni Pablo sa Ikalawang Tesalonica, na nagtukoy sa paglipat mula sa literal na paganong Roma tungo sa espirituwal na Roma ng Papasiya, ang siyang naging balangkas ng pagkaunawang propetiko ni Miller. Kapwa sina Juan Bautista at Pablo ay itinindig upang ipaliwanag ang paglipat mula sa literal tungo sa espirituwal. Si William Miller ay tinipuhan ni Juan Bautista, at sa kaniyang gawain ay lubhang mahalaga na kinilala niya ang ugnayan at ang paglipat mula sa paganong Roma tungo sa Roma ng Papasiya, yaong paglipat na itinindig si Juan upang tukuyin.

May limang pagtukoy sa “ang araw-araw” sa aklat ni Daniel, at palagi iyong nauuna sa isang sagisag ng kapangyarihang papal. Sa konteksto ng propetikong paglipat na ating isinasalang-alang, ang lahat ng limang pagtukoy ay kinabibilangan ng paglipat mula sa literal na Roma tungo sa espirituwal na Roma. Ang “ang araw-araw” sa aklat ni Daniel ay isa sa mga katotohanang kinakatawan sa dalawang tapyas ni Habakuk, at samakatuwid ay isang pundasyonal na katotohanang dapat ipagtanggol; isang katotohanang sa huli ay matatakpan ng mga huwad at palsong hiyas at barya. Hindi nagkataon na ang bawat katotohanang kinakatawan sa dalawang sagradong tsart ay may tuwirang inspiradong pagpapatibay sa mga sulatin ni Ellen White. Ang pagtangi sa alinman sa mga pundasyonal na katotohanan (kabilang ang “ang araw-araw”) ay kasabay na pagtangi sa awtoridad ng Espiritu ng Propesiya.

At nakita ko, kaugnay ng 'Daily,' na ang salitang 'sacrifice' ay idinagdag ng karunungan ng tao, at hindi kabilang sa teksto; at na ibinigay ng Panginoon ang wastong pagkaunawa nito sa mga nagbigay ng sigaw ng oras ng paghatol. Nang umiiral ang pagkakaisa, bago ang 1844, halos lahat ay nagkakaisa sa wastong pagkaunawa tungkol sa 'Daily;' ngunit mula noong 1844, sa gitna ng kalituhan, tinanggap ang iba pang mga pananaw, at sumunod ang kadiliman at kalituhan. Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Yaong “nagbigay ng panawagan ng oras ng paghuhukom” ay umunawa sa “the daily” bilang isang simbolo ng paganismo at/o ng Romang pagano. Kasama sa kanilang pagkaunawa ang pagkakaalam na ang salitang “sacrifice” ay hindi kabilang sa bahaging nasa aklat ni Daniel, kundi idinagdag doon ng mga tagapagsalin (sa pamamagitan ng karunungan pantao) ng King James Bible. Kasama rin sa pagkaunawa ng mga pasimuno na ang “the daily” ay laging inihaharap na kaugnay ng isa sa dalawang simbolo ng kapangyarihang papal, at na ang paganismo (“the daily”) ay laging nauuna sa simbolong papal. Sila ay laging kinikilala ayon sa pagkakasunod-sunod ng kanilang pagdating sa kasaysayang propetiko. Ang mga aklat ni Daniel at ng Apocalipsis ay kailanman ay hindi lumilihi sa makasaysayang pagkakasunod-sunod na nauuna ang paganismo kaysa sa papalismo, at kapag ipinakikilala ng aklat ng Apocalipsis ang ikatlong naninirang kapangyarihan ng bulaang propeta, ang pagkakasunod-sunod na iyon ay laging pinananatili.

Kung wala ang pagtuturo ni Pablo na naganap ang paglipat ng mga literal na bagay ng propesiya tungo sa espirituwal sa kapanahunan ng krus, nagkakaroon ng suliranin kaugnay ng hula ni Cristo tungkol sa pagkawasak ng Jerusalem na matatagpuan sa lahat ng mga ebanghelyo maliban kay Juan. Ang dalawang sagisag ng Papado na kaugnay ng “ang araw-araw” sa aklat ni Daniel ay ang kasuklam-suklam na magdudulot ng pagkawasak at ang pagsalangsang na magdudulot ng pagkawasak. Ang dalawang sagisag na iyon ay kumakatawan sa tatak ng halimaw (ang kasuklam-suklam) at sa larawan ng halimaw (ang pagsalangsang).

Ang paglabag na nagpapahintulot sa kapapahan na patayin ang mga itinuturing nitong erehe ay ang pagsasanib ng simbahan at estado, kung saan ang simbahan ang may kontrol sa ugnayang ito. Kaya, inilalarawan ni Daniel ang pagsasanib ng simbahan at estado, na siyang larawan ng hayop ng kapapahan, bilang ang paglabag na nagdudulot ng pagkawasak. Tinutukoy ng Bibliya ang idolatriya bilang isang kasuklam-suklam, at ang lahat ng idolatriya ng kapangyarihan ng kapapahan ay isinasagisag sa pamamagitan ng idolong Sabat nito, na tinatawag ni Juan na tanda ng hayop, at na tinatawag ni Daniel na ang kasuklam-suklam na nagdudulot ng pagkawasak.

At mula sa isa sa kanila ay sumibol ang isang munting sungay, na lubhang lumaki, patungo sa timugan, at patungo sa silangan, at patungo sa kaayaayang lupain. At lumaki ito, hanggang sa hukbo ng langit; at ibinagsak nito sa lupa ang ilan sa hukbo at sa mga bituin, at tinapakan ang mga ito. Oo, pinalaki niya ang kaniyang sarili hanggang sa prinsipeng hukbo, at sa pamamagitan niya ay inalis ang araw-araw na handog, at ang dako ng kaniyang santuario ay ibinagsak. At isang hukbo ang ibinigay sa kaniya laban sa araw-araw na handog dahil sa pagsalangsang, at ibinulid ang katotohanan sa lupa; at gumawa, at guminhawa. Daniel 8:9-12.

Tatalakayin pa namin ang mga talatang ito nang higit na masinsinan sa isa pang artikulo, ngunit sa talatang labing-isa, ang kapangyarihang nagpakadakilang laban kay Cristo ay ang Paganong Roma, nang tinangka nilang patayin siya sa kaniyang kapanganakan at sa wakas ay ginawa nila ito sa krus. Sinasabi ng talata na “sa pamamagitan niya” (ang Paganong Roma), “ang ‘pang-araw-araw’ ay inalis.” Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “inalis” ay “rum,” at ang kahulugan nito ay “itaas at dakilain.” Itataas at dadakilain ng Paganong Roma ang relihiyon ng paganismo, at iyon mismo ang kanilang ginawa sa kasaysayan. Ito ang dahilan kung bakit sila tinatawag na “Paganong Roma.”

Tinutukoy ng susunod na talata na ang Roma ng kapapahan ay binigyan ng isang “host” (kapangyarihang militar), na laban sa, o upang madaig, ang “the daily” (paganismo). Ito rin ay isang katunayang pangkasaysayan, sapagkat ginamit ng kapapahan ang lakas-militar (bagaman kailanman ay hindi siya nagkaroon ng sariling hukbo) upang mapagtagumpayan ang hadlang na inilagay laban sa kanyang pag-akyat sa kapangyarihan. Ang kapangyarihang iyon ay nagmula sa paganong Roma. Ang kapangyarihang militar na kanyang ginamit ay ibinigay sa kanya sa pamamagitan ng “paglabag,” sapagkat ang paglabag na nagbigay-daan sa kanya upang makontrol ang mga hukbo ng mga hari na nagluklok sa kanya sa trono noong taong 538 ay ang paglabag ng pagsasanib ng simbahan at estado. Ang unang tinatalakay sa talatang labing-isa ay ang paganong Roma, na ipinaalam sa mag-aaral na ang paganong Roma ay titindig laban kay Cristo, at dadakilain nito ang relihiyon ng paganismo.

Inilarawan ng susunod na talata ang paglabag na dulot ng pagsasanib ng simbahan at estado, na nagbigay-daan sa kapapahan na manaig at alisin ang pagpipigil na ipinairal noon ng Romang pagano laban dito. Pinagtatibay ng kasaysayan ang paglalapat ng dalawang talatang iyon. Ang "palagian" ay kumakatawan alinman sa Romang pagano, ang kapangyarihang tumindig laban kay Cristo, o sa relihiyon ng paganismo na itinanghal ng Romang pagano. Sinusundan naman ng kapapahan ang sagisag ng "palagian," sapagkat tinutukoy nito ang paglabag ng pagsasanib ng simbahan at estado, na siyang nagbibigay-kapangyarihan sa kapapahan na magkaroon ng isang hukbo upang gampanan ang maruruming gawain nito. Ang ikatlong paggamit ni Daniel sa "palagian" ay ang tanong na nagbubunga ng sagot, na siyang pangunahing haligi ng Adbentismo.

Nang magkagayo'y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang ibang banal ay nagsabi sa yaong banal na nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang na nagdudulot ng pagkatiwangwang, na ipinagkakaloob upang yurakan ang banal na dako at ang hukbo? Daniel 8:13.

Sa talatang ito, ang tanong ay kung gaano katagal ang pangitain, kaya ang hinihinging sagot ay tumutukoy sa tagal, at hindi sa isang takdang sandali ng panahon. Hindi kung anong petsa matutupad ang pangitain ang tanong, kundi kung gaano katagal ang pangitain. Hindi tinatanong ng talata ang "Kailan?" kundi ang "Gaano katagal?" Ang pangitain ay tungkol sa mga mapangwasak na kapangyarihan ng paganismo, na kinakatawan bilang "the daily," at ng papalismo na kinakatawan ng pagsalangsang ng kapapahan na nagaganap kapag nakikiapid siya sa mga hari ng lupa. Ang dalawang mapangwasak na kapangyarihang iyon—ang paganismo na sinusundan ng papalismo—ay yuyurakan ang santuwaryo at ang hukbo sa loob ng panahong "pitong panahon."

Mahalagang kilalanin na ang pagyurak sa literal na santuwaryo na nagsimula noong kapanahunan ng Babilonya, at nagpatuloy hanggang sa pagkawasak ng Jerusalem ng paganong Roma noong 70 AD, ay isinagawa ng mga paganong kapangyarihan mula sa pasimula ng kasaysayan hanggang sa wakas. Kaya, ang yumurak sa literal na santuwaryo at sa literal na hukbo (ang bayan ng Diyos) ay ang literal na paganismo, sa maramihan. Ngunit ang espirituwal na Roma ang yumurak sa espirituwal na Jerusalem at sa espirituwal na Israel.

Ngunit ang looban na nasa labas ng templo, iwan mo ito, at huwag mo itong sukatin; sapagkat ibinigay ito sa mga Hentil; at ang banal na lunsod ay kanilang yuyurakan sa loob ng apatnapu't dalawang buwan. At ipagkakaloob ko sa aking dalawang saksi ang kapangyarihan, at sila'y magpopropesiya sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung araw, na nakadamit ng kayong sako. Pahayag 11:2, 3.

Si Juan Bautista ay isang propetang nagsilbing kawing na tumukoy sa pagbabago ng dispensasyon mula sa santuwaryong makalupa tungo sa makalangit, nang hindi nalalaman ang kabuuan ng kaniyang gawain. Si Pablo ay isang propetang nagsilbing kawing na tumukoy sa pagbabago ng dispensasyon mula sa literal na Israel (ang hukbo) tungo sa espirituwal na Israel. Ang Jerusalem na niyurakan sa loob ng apatnapu't dalawang buwan ay ang espirituwal na Jerusalem.

"Ang mga panahong binanggit dito—apatnapu't dalawang buwan," at 'isang libo dalawang daan at animnapung araw'—ay iisa, kapwa kumakatawan sa panahong kung kailan daranas ng

paniniil mula sa Roma ang iglesia ni Cristo. Ang 1260 taon ng kataas-taasang kapangyarihan ng papa ay nagsimula noong A.D. 538, at kaya't magwawakas noong 1798. Noong panahong iyon, pumasok ang isang hukbong Pranses sa Roma at ginawang bilanggo ang papa, at siya'y namatay sa pagkakatapon. Bagaman isang bagong papa ang di-naglaon ay nahalal, ang herarkiyang papal ay mula noon kailanma'y hindi na nagawang hawakan ang kapangyarihang dati nitong taglay." *The Great Controversy*, 266.

Tinukoy ni Pablo na sa paglipat na naganap sa kasaysayan ng krus, ang espirituwal na Jerusalem na "nasa itaas" ay naging yaong lungsod na pinili ng Diyos upang ilagay roon ang kaniyang pangalan, at ang literal na Jerusalem ay tumigil na sa pagiging Jerusalem ng propesiyang biblikal.

Sapagkat ang Agar ay ang bundok ng Sinai sa Arabia, at katugma ng Jerusalem na ngayo'y umiiral, at nasa pagkaalipin kasama ang kaniyang mga anak. Ngunit ang Jerusalem na nasa itaas ay malaya, na siyang ina nating lahat. *Galacia 4:25, 26*.

Mahalagang maunawaan nang wasto ang katotohanang ito, at ang maling paggamit ng literal na Jerusalem bilang sagisag ng propesiya sa Biblia ay bahagi ng panlilinlang na nilikha ng mga Heswita upang pahinain ang katotohanang ang papa ng Roma ang Antikristo. Ang maling katuruang iyon ay nagbubunga ng isang paniniwala sa loob ng tumalikod na Protestantismo na nagtutulot sa kanila na tumingin nang mali sa makabagong bansang Hudyo, ang Israel, bilang sagisag ng propesiya. Mula sa panahon ng krus, hindi na ang literal na Jerusalem ang Jerusalem ng Diyos.

Ang lungsod ng Jerusalem ay hindi na isang banal na dako. Nasa ibabaw nito ang sumpa ng Diyos dahil sa pagtangga at pagpapapako sa krus kay Cristo. Isang madilim na batik ng pagkakasala ang nasa ibabaw nito, at hindi na muling magiging banal na dako hangga't hindi ito nalilinis ng mga nagpapadalisay na apoy ng langit. Sa panahong ang daigdig na ito, na sinumpa dahil sa kasalanan, ay mapadalisay mula sa bawat mantsa ng kasalanan, muling tatayo si Cristo sa Bundok ng mga Olibo. Pagkalapat ng Kaniyang mga paa rito, mabibiyak ito, at magiging isang malawak na kapatagan, na inihanda para sa lungsod ng Diyos. *Review and Herald*, Hulyo 30, 1901.

Ang kabuluhan ng pagkakaiba sa pagitan ng literal na Jerusalem at espirituwal na Jerusalem ay tatalakayin habang isinasalang-alang natin ang propesiya ni Cristo hinggil sa katapusan ng sanlibutan. Ang ikaapat na pagkakataon na tinutukoy ni Daniel ang "the daily," ay nasa kabanata labing-isa.

At sa kaniyang panig ay tatayo ang mga hukbo, at kanilang lalapastanganin ang santuwaryo ng kalakasan, at aalisin ang palaging handog, at kanilang ilalagay ang kasuklamsuklam na naninira. *Daniel 11:31*.

Ang talatang ito ay tumutukoy sa gawa ng paganong Roma sa pagluklok sa Kapapahan sa luklukan ng daigdig noong taong 538. Ang "mga bisig" ay kumakatawan sa lakas-militar ng paganong Roma na tumindig para sa Kapapahan, simula kay Clovis, hari ng mga Frank, noong 496. Iba't ibang haring Europeo ang nagsumikap upang mailuklok ang Kapapahan pagkaraan ni Clovis, ngunit tinutukoy ng talatang ito ang apat na bagay na ginawa ng mga haring Europeo (ang mga

“bisig”) para sa Kapapahan, sa sandaling sila’y nagsalangsang sa pamamagitan ng pagbuo ng isang alyansa ng simbahan at estado kasama ang patutot ng Tiro.

Nang tumindig sila para sa kapapahan, kanilang “dinungisan” o winasak ang lungsod ng Roma, na siyang sagisag ng lakas ng kapwa paganong Roma at Roma ng kapapahan. Ang pagdungis na binabanggit ng talata ay paulit-ulit na naisakatuparan sa paglipas ng mga taon, sapagkat ang lungsod ng Roma ay isinailalim sa walang patid na mga pag-atakeng militar. Yaong mga haring Europeo (ang mga bisig) ay “aalisin” din ang “the daily.” Ang salitang Hebreo na isinaling “take away” sa talatang ito ay hindi “rum,” gaya noong kabanata walo. Sa talatang ito, ang salitang isinaling “take away” ay “sur,” at ang kahulugan nito ay alisin. Ang mga bisig ng mga haring Europeo ay mag-aalis sa paganong pagtutol sa pag-angat ng kapapahan noong taong 508. Pagkatapos, noong taong 538, iluluklok ng mga bisig na iyon ang kapapahan sa trono ng daigdig. Pagkatapos, sa “Counsel of Orleans,” sa mismong taong iyon, ipinatupad ng kapapahan ang isang batas sa Linggo.

Tinatawag ni Sister White na “diyus-diyosan” na Sabat ang Linggo bilang araw ng pagsamba, at ang idolatriya ang ganap na biblikal na pakahulugan ng salitang “kasuklam-suklam.” Noong taong 538, inilagay ng mga puwersa ng paganong Roma ang kasuklam-suklam na paninira.

Lahat ng magdadakila at sasamba sa Sabat na diyus-diyosan, isang araw na hindi pinagpala ng Diyos, ay tumutulong sa diyablo at sa kanyang mga anghel gamit ang lahat ng kapangyarihan ng kanilang kakayahang kaloob ng Diyos, na kanilang pinalihis sa maling paggamit. Pinagbubunsod ng ibang espiritu, na bumubulag sa kanilang kakayahang kumilatis, hindi nila nakikita na ang pagdadakila sa Linggo ay ganap na institusyon ng Simbahang Katoliko. Selected Messages, aklat 3, 423.

Pinagtitibay ng propesiya at kasaysayan ang paglalapat na kababago pa lamang nating natukoy para sa talatang tatlumpu't isa. Kapag sinasabi nating pinagtitibay ng propesiya ang paglalapat na ito, tinutukoy natin ang katotohanang may iba pang mga propesiya na tumatalakay sa gayunding mga katunayan, nang hindi muna natin isinasama ang mga iyon sa talakayan sa ngayon. Ang ikalima at huling pagkakataon na ginamit ni Daniel ang "the daily," ay matatagpuan sa kabanata labindalawa.

At mula sa panahong aalisin ang palagiang handog, at ilalagay ang kasuklam-suklam na nagpapatiwangwang, ay magkakaroon ng isang libo dalawang daan at siyamnapung araw. Mapalad ang naghihintay at umaabot sa isang libo tatlong daan at tatlumpu't limang araw. Daniel 12:11, 12.

Pinagtitibay ng propesiya at kasaysayan na noong taong 508, ang paglaban sa pag-angat ng Papado ay sa esensiya’y nagwakas, nang ang huli sa tatlong heograpikong hadlang (ang mga Goth) ay binunot, gaya ng itinukoy sa ikapitong kabanata ng Daniel.

Pinagmasdan ko ang mga sungay, at, narito, may isa pang munting sungay na sumibol sa gitna nila, na sa harap nito ay nabunot sa ugat ang tatlo sa mga unang sungay; at, narito, sa sungay na ito ay may mga matang tulad ng mga mata ng tao, at isang bibig na nagsasalita ng mga dakilang bagay. Daniel 7:8.

Ang pag-aalis sa tatlong sungay ay inilalarawan sa dalawang banal na talahanayan, at nang ang ikatlo sa tatlong hadlang na heograpiko na iyon ay pinalayas mula sa lungsod ng Roma, noong taong 508, naalis ang pagtutol laban sa pag-angat ng kapangyarihan ng Papado. Ang pagtatatag na tinutukoy sa talatang labing-isa ay kumakatawan sa tatlumpung taon sa pagitan ng 508 at 538. Tinutukoy nito ang tatlumpung taon kung kailan naisakatuparan ang paghahanda para sa pagtatatag ng tao ng kasalanan sa templo ng Diyos.

Ang salitang isinalin bilang "taken away" ay "sur" din, na ang ibig sabihin ay alisin, at noong 508, inalis ang pagtutol laban sa pag-angat ng papasiya (taken away). Mula sa petsang iyon, ang labindalawang daan at siyamnapung taon ay dadalhin ka sa 1798, at sa nakamamatay na sugat ng papasiya. Ang isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw ay dadalhin ka sa unang pagkabigo, at sa simula ng panahon ng pag-antala sa pinakahuling bahagi ng taong 1843. Ipinangangako ng talata ang pagpapala sa mga "cometh" sa 1843. Ang salitang "cometh" ay nangangahulugang humipo. Ang unang araw ng 1844 ay nagmamarka ng unang pagkabigo, ngunit ang huling araw ng 1843 ay humihipo sa unang sandali ng 1844. Ang huling araw ng isang taon ay humihipo sa unang araw ng kasunod na taon. Ang pagpapalang kaugnay ng petsang iyon ay pinagtitibay ng kasaysayan at propesiya.

Ipagpapatuloy natin ang ating pagsasaalang-alang hinggil sa kahalagahan ng "the daily" bilang isang saligang katotohanan sa susunod na artikulo.

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Ibinigay na ang mensahe. At hindi dapat ipagpaliban ang pag-uulit ng mensahe, sapagkat natutupad na ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ang magaganap sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay ayon sa pagtatakda ng Diyos, na lalago at lalawak hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayo'y tatayo si Daniel sa kaniyang itinakdang bahagi, upang magbigay ng kaniyang patotoo.